

ва на седѣнкитѣ. На сутринѣта си идва баща му и кога влиза въ градината — що да види — нѣма никакъвъ убитъ крадецъ, а прѣчътъ обелилъ и порѣдилъ всичкитѣ фиданки. Почва да се сърди бащата и да се кара, а Милко се оправдава, че прѣчътъ ударилъ и повалилъ крадеца. И за да провѣри бащата изкарва прѣчътъ на улицата. Милко се облича въ скжсани дрехи като крадецъ. Прѣчътъ се изтиря, бухва го въ гърба и го поваля на земята.

— Видишъ ли! казва плачливо Милко на баща си.

— Добрѣ, ама не може прѣчътъ да се пуска въ градината, защото той прави по-голѣми пакости отъ крадеца, дума бащата.

— Тогава. . . тогава. . . замислилъ се Милко. Мислилъ, мислилъ, па най-сетнѣ измислилъ нѣщо чудно, невидѣно. Измислилъ да направи единъ изкуственъ желѣзенъ прѣчъ сжщо като живия. Рѣшилъ да го нагласи на яйеве, па да завърти пружината и да го остави въ градината. Желѣзниятъ козелъ трѣбвало да се движи на извѣстно разстояние и щомъ достигне до пжтеката, дѣто ще бжде крадецътъ, ще се издигне на заднитѣ си крака и съ страшна сила ще удари съ рогата си злосторника. И тѣй, слѣдъ дълъгъ трудъ, Милко сполучи и направи желѣзенъ прѣчъ — вардачъ. Вързва го въ едно дърво въ градината, завива бурмата и го оставя тамъ. Ако прѣзъ нощта дойде крадецъ, една остроумно турена телчица бутва козела и той движенъ отъ пружината, полита къмъ хайдутина.

Чудно нали? Този козелъ бѣ по-вѣренъ отъ куче. Хемъ не искаше ни храна, ни грижи.